

R K T. Ž U P A P O H O D A B. D. M. MARIJA GORICA

God. X.

Br: 30

31. ožujka 2024.

U S K R S

Kristovo uskrsnuće, kao i njegov križ, ostaje istovremeno i pitanje nade i kamen spoticanja. Čovjekova vječna težnja za odgovorom što je poslije smrti nije se Kristovim uskrsnućem izbrisala. Ona se preobrazila iz iskustva očaja i vjere u ništavilo u iskustvo nade i iščekivanja potvrde kako se život nastavlja i nakon smrti.

Ono što čovjeka stavlja u procjep između nade i sumnje u uskrsnuće jest spoznaja kako nitko od nas nema iskustvo ni smrti ni uskrsnuća. Smrt je uvijek nečija druga smrt, ne umirem ja, umire drugi. I uskrsnuće nije moje uskrsnuće, uskrsnuće je Kristovo i tek jedino on zna kako izgleda kad čovjek umre i nakon toga uskrsne.

Ni sami Kristovi učenici nisu sigurni u ono što se dogodilo i događa. Iako tako bliski Isusu, oni jednako kao i svaki čovjek, i onda i danas, upadaju u taj rascjep između nade i sumnje, vjere i nevjere.

Kad se javlja učenicima, Isus bira zanimljiv način. Nema tu ničega spektakularnog, javlja im se u onom obliku koji je čovjeku istovremeno blizak, ali istovremeno i neshvatljiv. Tako će uzeti ribu i pojesti je pred učenicima kako bi im pokazao da je to on. I Tomi apostolu dopustit će da ga dodirne kako bi se ovaj uvjerio da nije riječ o prikazi.

Što je ono što čovjeku ostavlja prostor nade i vjere u vlastito uskrsnuće jednoga dana? Možda bi to bila Isusova tjelesnost nakon uskrsnuća. Preobražena, jer ga učenici ne mogu uvijek prepoznati, dakle jedna drugačija tjelesnost jer čovjek biva oslobođen od egzistencijalnih iskustava gubitka koji ga uporno i neprekidno plaše. A među njima smrt je ta koja ponajviše izaziva u čovjeku takve osjećaje.

Vjera u preobraženo tijelo, oslobođeno spona prolaznosti i vremenitosti, ne bi trebala biti tek neka puka i površna nadogradnja na možda ionako već ugroženu ljudsku egzistenciju. Takva vjera i s njom povezana nada ne bi se mogle označiti kršćanskima. One su više nekakve površne i plutajuće ideje koje ne mogu bitno promijeniti čovjeka kad se nađe pred egzistencijalnom prijetnjom vlastitom postojanju.

Kako danas u svijetu, koji gotovo i ne razumije navještaj uskrsnuća, prije svega u sebi samom izgraditi vjeru koja će se temeljiti na vjeri u Kristovo uskrsnuće? Zar je neka novost ili tajna da i mi kršćani sve češće preispitujemo taj događaj padajući pod utjecaj onoga stava kako sve

što nije opipljiva činjenica i eksperimentalni dokaz ide u kategoriju nepostojećeg i izmišljenog?

Vjerovati u Kristovo uskrsnuće bilo bi jedan autentični pokušaj kršćanske nade kojom će čovjek zahvatiti najdublje moguće u samoga sebe i povjerovati u riječi Pisma: „Ja sam uskrsnuće i život!“ Bez te kršćanske nade možemo samo birati ravnodušnost ili očajanje jer mi smo ništa drugo doli stvorenja na putu prema smrti.

Takav stav, mišljenje i način egzistencije nije kršćanski. A preostaje li kršćaninu koji je i sam odustao od uskrsne nade išta drugo osim nihilističke vjere u beskrajno ništavilo? I kako uopće biti kršćanin ako je i naš vlastiti stav takav?

Možda je vrijeme za ponovno traženje smisla i sadržaja Uskrsa za nas same, ne više za gomile, mase i spektakl. Jer ponekad Kristovo uskrsnuće uzimamo zdravo za gotovo, kao da je to jedan u nizu događaja iz ljudske povijesti. Nije. Možda bi trebalo događaj Uskrsa iznova čitati i ozbiljnije shvaćati za svoj vlastiti život, a ne samo za formalno i izvanjsko propovijedanje gdje se vidi ljepota stila i govorništva, ali ne kako je taj događaj zahvatio na autentičan način onoga koji ga naviješta.

Ovoga Uskrsa treba zapitati samoga sebe ima li taj događaj vjere ikakvo značenje i sadržaj za moju egzistenciju i pogled na čovjeka i svijet? Ili ga već odavno smještam u one prostore stvarnosti koje zovu iluzijama i zabludama? A Isus je baš činio suprotno. Učenicima pokazivao uskrslo i preobraženo tijelo kako bi ih uvjerio da događaj Uskrsa nije iluzija, fantazija i prikazanje, nego stvaran događaj. Događaj koji s uskrsnom šunkom i jajima nema nikakve veze. Nego, onaj koji je bio ubijen, ponovno je živ! Uskrsnuo je! Alleluja! Amen!

Iz života župe

Sutra je uskrsni ponedjeljak. U uskrsnoj radosti i sutra se okupljamo oko Uskrsloga na misnim slavljima. Jutarnja će misa biti u našoj crkvi u 8 sati, a poldanjska u 11 sati u crkvi sv. Križa. Na tu misu dolaze i župljani iz Brdovca sa svojim župnikom i dekanom preč. Danijelom Hačko, koji će predvoditi svetu misu i propovijedati. Ujedno će blagosloviti i novopostavljeni korpus Raspetoga na velikom križu kod ulaza u crkvu sv. Križa. Zahvaljujem župljanima koji su organizirali nabavu i postavljanje novoga križa i Općini koja je u tom simbolu naše vjere prepoznala vrijednost i preuzela plaćanje troškova postavljanja novoga križa.

Od srca zahvaljujem svim mojim suradnicima koji su doprinijeli da naša slavlja tijekom velikog tjedna i Uskrsa budu lijepa. Zahvaljujem Luciji Studer koja je organizirala sva čitanja, pobožnosti Križnih puteva, našem orguljašu, pjevačima, sakristanu Miši, svima koji su na bilo koji način sudjelovali u organizaciji naših slavlja!

Događanja

Kao znak zahvalnosti djeci koja su kroz Korizmu dolazila na pobožnost Križnoga puta u našu crkvu, u subotu idemo na nagradni izlet. Autobus će nas čekati kod naše crkve u subotu, 6. travnja u 9,30 sati, a povratak planiramo u predvečerje. Drago mi je da su se javili i neki roditelji koji žele poći s nama. Budući da još ima slobodnih mjesta, ovime molim sve one koji žele poći s nama da se jave čim prije. Oni će si doplatiti izlet 10 eura, a prijave će se primati do popunjenja autobusa. U slučaju lošeg vremena izlet se

3.

neće odgoditi, samo ćemo prilagoditi boravak u zatvorenim prostorima. Svakako, prema prognozi dobro je ponijeti topliju odjeću, nešto hrane (iako ćemo imati i organizirani ručak), a po potrebi i kišobran ili kabanicu. Naravno da ćemo ponijeti loptu i druge potrebne igračke, a obući ćemo se ležerno, da nam bude ugodno!

Duhovni kutak

Danas na nedjelju uskrsnuća Gospodnjega čitamo odlomak iz Evanđelja svetoga Ivana koji je jedan od dvojice učenika koji su prvi stigli na Isusov grob i tako, uz Mariju Magdalenu, bili povlašteni svjedoci uskrsnuća Gospodinova. Sveti Ivan opisuje neke neobične detalje koje nitko drugi nije zabilježio niti opazio. Tako se prisjetio da su on i Šimun Petar trčali prema Isusovu grobu nakon što im je Marija Magdalena prenijela vijest da je kamen s groba dignut. Evanđelist ne propušta prisjetiti se 'prestizne' trke u kojoj je on prestigao Petra da prvi uđe u grob. Neobičan je detalj i to da je, došavši do ulaza u grob spazio povoje gdje leže, a kad je Petar ušao u grob i on je ugledao „povoje i ubrus koji bijaše na glavi Isusovoj, ali nije bio uz povoje, nego napose svijen na jednome mjestu“. Ovih nekoliko detalja iz Ivanova opisa su ujedno i vrlo znakoviti detalji koji su njemu dali razmišljati, jednako kao što i nama otvaraju oči duha prema istini Gospodinova uskrsnuća. Jer povoji koje je Ivan uočio, označavali su posljednju sponu kojom je Isus bio 'sputan' nakon muke i smrti na križu. No, Isus se oslobodio upravo te posljednje i posebne spone koje se ne oslobađa lako nijedan čovjek. A oslobodio se na način da ih je ostavio iza sebe kao svjedočanstvo svoje pobjede, kao dokaz svoje snage i mira u kojem je izvršio planiranu pobjedu nad smrću.

U tom duhu povoji označavaju ljudsku tjelesnost i ograničenost života. Kada čovjek dolazi u ovaj svijet stavljaju ga u povoje, jer nije sposoban sam skrbiti o sebi niti brinuti za cjelovitost svoga tijela. Povoji ga sputavaju, ali su i znak ljudske ograničenosti kojom je obilježen na zemlji. Isto se događa kada odlazi iz ovoga svijeta, drugi ga stavljaju u povoje, oblače ga prije ukopa, jer je sam u nemogućnosti voditi brigu o sebi. Ograničenja na koja ga upozoravaju povoji nakon rođenja sa smrću dolaze do vrhunca, te ga sputavaju na nepovratan način. No, osim sputanosti ljudske ograničene naravi, čovjek je sebe dodatno sputavao grijehom i slabošću, iz čega su proizašli loši odnosi s Gospodinom i ljudima. Tako je čovjek u svojoj naravi bio sputan kao nekim nevidljivim povojima koji mu nisu dopuštali da dođe do zrelosti i da se izrazi i ponaša kao zrelo čovjek. A nadasve, sputavali su ga da ne može ostvariti život u punini, te da ne može doći do vječnosti. Tako je svojim ljudskim sponama onemogućio hod i rast ljudske naravi do božanskih omjera koje je za njega Gospodin predvidio. Sputan, naprotiv, tim sponama i omotan takvim povojima ostao je trajno nedonošče, trajno nerazvijen i ugrožen u dubini svoje biti i svoga bića.

Upravo zato je naš Gospodin, ne samo iz solidarnosti prema nama, već i iz potrebe da nas oslobodi naših spona, prihvatio povoje ljudskosti koji su sputavali njegovu božansku narav. Došao je među nas ljude prihvaćajući ograničenja našega tijela i naravi, ali svjestan ljudskih mogućnosti i potreba da žive bez ograničavajućih spona sve do neizmjerne nebeske uzvišenosti. Prihvatio je zato, kako one povoje ljudskoga rođenja, tako i ove povoje konca ili smrti ljudskoga života kojima se našao sputan u grobu u koji je bio položen. Upravo to je ono što Evanđelist uočava kao neobično i znakovito, a opet tako jednostavno. Isus se u svome grobu oslobodio povoja u koje je bilo umotano njegovo tijelo, što je bio znak da se oslobodio povoja smrtnosti na način da ih nije morao kidati u panici i strahu, već se njih oslobodio svojom božanskom snagom u potpunom miru. Svjestan svoje uskrsne moći i pobjede ostavio je iza sebe svoj grob neobično urednim nama za svjedočanstvo. Povoji su ostali ležati, a ubrus s glave čak je bio i složen. Tako je pokazao da je s mirom pobjednika izišao iz groba nakon što se izvukao iz zagrljaja smrti iz kojega se nitko od ljudi ne izvlači.

A kao što su dvojica učenika vidjela ove detalje i povjerovali da je Isus ustao od mrtvih, oni time i nama

4.

ostavljaju putokaz pred događajem Isusova uskrsnuća. Prizor u grobu je za njih bio početak dubljeg shvaćanja Isusova života i uskrsnuća, te se i nama nudi kao središnje mjesto našeg uskrsnog promišljanja. Tim događajem, kao i vjerom koja im je otvorila oči, oslobađali su se svojih spona koje su ih bile sputavale da nisu uspijevali razumjeti Pisma koja su najavljivala Mesijinu muku, smrt i uskrsnuće. Dok su promatrali povoje i ubrus s Isusove glave, oslobađali su sebe povoja ograničenosti i napokon su počeli postajati odrasli i zreli ljudi, čija se zrelost mjeri mjerom spoznaje Gospodnjega uskrsnuća. Polako su oslobađali svoj um ljudskih sputanosti te su vjerom u uskrsnuće zadobivali nove konture, nakon što su se morali sagnuti da uđu u grob i da ugledaju povoje.

Obavijesti

PON	1. IV.	Uskrsni ponedjeljak	8h Marija Gorica 11h Sveti Križ	+ Jadranka Bubalo, <i>god.</i> ŽUPNA SV. MISA + Mihael Radanović i Obit. Radanović i Vuković
UTO	2. VI.	Uskrsni utorak		
SRI	3. IV.	Uskrsna srijeda		
ČET	4. IV.	Uskrsni četvrtak		
PET	5. IV.	Uskrsni petak	19h Marija Gorica	Zajednička sv. MISA
SUB	6. IV.	Uskrsna subota	9,30h Marija Gorica	NAGRADNI IZLET
NED	7. IV.	<u>2. uskrsna nedjelja</u> <u>Nedjelja Božjeg milosrđa</u>	8h Marija Gorica 9,30h Sveti Križ 11h Marija Gorica	Za pokojne iz OŽUJKA + Obit. Jakovina <u>ŽUPNA SV. MISA</u>

SRETAN USKRS SVIMA!

U petak, 5. travnja je prvi petak u mjesecu. U našoj će crkvi od 18,30 biti prilika za sv. Ispovijed, u 19 sati ćemo imati kratko Euharistijsko klanjanje, a onda zajedničku sv. Misu za ove pokojnike: + Marija (*god.*), Nikola i Ivica Klokočar, Obit. Jančić i Klokočar, Dragica Margetić, Marija (*god.*), Nikola, Nevenka i Franjo Pernar, Štefica i Drago Mokrović, Milena Jakovina, Tajana, Franjo i Anica Žnidarić, Tatjana, Juraj, Anica i Anđelko Sesar, Josip i Đurđica Mataušić, Branko, Nikola i Dragica Hodko, Juraj i Dragica Majerić, Mile i Mara Idžan, Franjo Novak i Tomislav Frkanec.

Izdaje: ŽUPA Pohoda B. D. Marije – MARIJA GORICA
Tel. 01/3395-848; 098/452-192; stjepan.barić@yahoo.com
glavni urednik: vlč. Stjepan Barić, župnik

uredovno vrijeme: utorak i srijeda: poslije podne od 16 do 17,30; te četvrtak i petak: ujutro od 8 do 9h